

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 18-A DUPĂ RUSALII
(Pescuirea minunată)

SF. ÎNTÂIA MUCENIȚĂ ȘI ÎNTOCMAI
CU APOSTOLII TECLA;
SF. CUV. SILUAN ATHONITUL

Pericopa evanghelică despre minunea pescuirii minunate (Luca 5, 1-11), pe care ne-am învrednicit a o asculta în duminica aceasta, la Sfânta și dumnezeiasca Liturghie, este o „icoană” care ne dovedește, încă o dată, faptul că fără Dumnezeu nu putem face nimic. Dacă privim la vremurile apuse, când oamenii au încercat să facă multe prin puterile lor și prea puține prin această conștiință a prezenței lui Dumnezeu, ne vom da seama câte dureri și câte căderi a înregistrat istoria omenirii.

Pescuirea minunată LEPĂDAREA DE SINE ȘI URMAREA LUI HRISTOS

Si, privind lucrurile în mod particular, putem lesne constata câtă dezamăgire, deziluzie, neîmplinire și durere există, în viața fiecăruia dintre noi atunci când nu ne gândim că fără Hristos nu putem face nimic (cf. Ioan 15, 5). Atunci când Dumnezeu este cu noi, totul este cu puțință pentru cel ce crede și mărturisește aceasta.

Dacă duminica trecută, după sărbătoarea Înălțării Sfintei Cruci, când am auzit cuvintele „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34), ne-am întrebat ce este lepădarea de sine pe care o cere Mântuitorul Hristos ca cel dintâi lucru de la cei care vor să-L urmeze, iată că astăzi avem cu toții răspunsul la ce este, cu adevărat, lepădarea de sine. Este lepădarea de părerea noastră, este lepădarea de gândirea noastră cea străină de Dumnezeu, este renunțarea liber consimțită la egocentrism, la hedonismele și tenebrele sinelui, așa încât sinele nostru să viețuiască doar în Hristos.

„N-are rost să arunc mreața în mare, dar pentru cuvântul Tău, mă lepăd de părerea mea de pescar, fac ceea ce vrei

Tu, o fac acum pentru preamărirea numelui Tău”, ar fi, cu alte cuvinte, ceea ce Simon Petru i-a spus Domnului Iisus, supunându-se, cu smerenie, înaintea Lui. Asta-i lepădarea de sine! De n-ar fi avut Sfântul Petru lepădare de sine, de părerea și gândirea lui, n-ar fi putut să ajungă să vadă minunea făcută de Domnul Hristos, să vadă un pescuit minunat și mulțime mare de pești. N-ar fi ajuns să se poată lepăda de toate și să urmeze cu adevărat Mântuitorului Hristos și apoi să poată spune către Acesta: „Iată noi am lăsat toate și Ți-am urmat Ție” (Matei 19, 27). Deși l-a cuprins frică mare pe Sfântul Petru, și nu numai pe el, ci și pe ceilalți care erau cu el, „tot așa și pe Iacob și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună el” (Luca 5, 10), n-au stat nepăsători în fața măreției Domnului nostru Iisus Hristos și, de aceea, au fost și gata să-L urmeze. Când Mântuitorul a zis către Simon Petru: „Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni”, ei au lăsat toate și au urmat Domnului Hristos, pentru a fi martori ai încercărilor, dar și ai bucuriilor Sale.

A-I urma lui Hristos înseamnă a trăi în conformitate cu Evanghelia Sa, a trăi în

El, cu El și pentru El. De aceea, Mântuitorul le-a atras atenția ascultătorilor Săi, spunându-le că după felul cum Îl mărturisesc, vor fi și ei mărturisiți dincolo, „căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale” (Matei 16, 27).

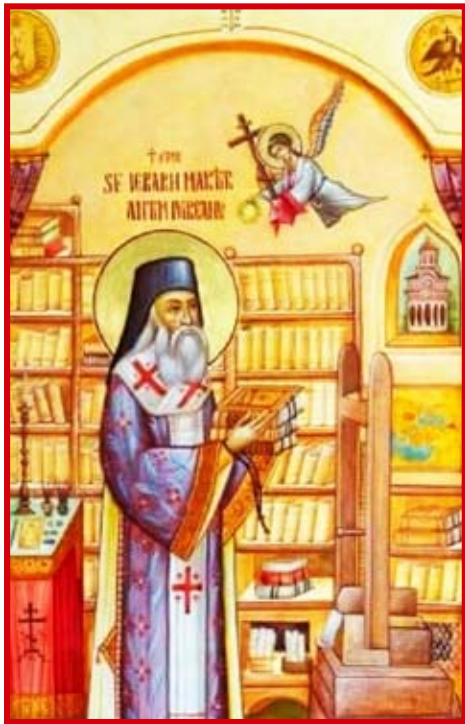
Fără îndoială, această atenționare ne vizează și pe noi, creștinii ortodocși de astăzi. Și noi suntem datori să fim mărturisitori și împlinitori ai Evangheliei. Sărbătoare de sărbătoare, duminică de duminică, fiecare dintre noi, participând la slujbele Bisericii, ne facem părtași, ca și astăzi la Sfânta și dumnezeiasca Liturghie, chemării de a-L urma pe Hristos pe calea mântuirii sufletelor noastre.

Să ne rugăm, așadar, Bunului Dumnezeu să ne ajute, cu harul Său dumnezeiesc, să ne învrednicim a ne lepăda de sine și a-I urma Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu devotament, responsabilitate și fidelitate, păstrând, astfel, nealterate dreapta credință a Bisericii și învățăturile Ei mântuitoare.

Amin! ❀

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

„VENIȚI DUPĂ MINE ȘI VĂ VOI FACE PRE VOI PESCARI DE OAMENI!”

Dar el nu-și va uita niciodată țara sa natală, dovadă faptul că a sprijinit ridicarea ei culturală, punând bazele primei tipografii naționale, produs al atelierelor tipografice românești. La rugămintea lui Vahtang al VI-lea, l-a trimis pe ucenicul său, Mihai Iștvanovici, în Georgia, unde tipărește prima carte georgiană: „Evangheliarul” în anul 1709, la Tbilisi.

În robie a învățat greaca veche și nouă, turca, slava veche, iar mai târziu și-a însușit la perfecție limba română, numită de el „limba dulce românească”.

A fost răscumpărat de Patriarhia din Ierusalim, care era atunci la Constantinopol, și care avea nevoie de un traducător din georgiană. I-a impresionat pe cei din jur cu arta sa de caligraf, sculptor, desenator și lucrător în broderie.

Antim a fost recomandat de Patriarhul Dositei al Ierusalimului lui Constantin Brâncoveanu. Ierarhul a petrecut mult timp la București și avea, cum arăta N. Iorga, „rolul de supraveghetor al credinței, de organizator al silințelor pentru cultură, de sfetnic ascultat în cele religioase”.

Modestul și străinul ieromonah Antim avea să se identifice cu aspirațiile și năzuințele țării sale adoptive, devenită a doua sa patrie, să depună toate eforturile, priceperea și talentele sale multiple în slujirea și ridicarea ei pe scara culturii, în eliberarea ei de sub dominația otomană, chiar cu prețul vieții sale.

Dintre activitățile lui numeroase, în care a strălucit ca nimeni altul, una mai ales se împletește cu întreaga lui viață,

Așa își va începe prima predică și păstoria Mitropolitul Antim Ivireanul, cel mai învățat și mai talentat ierarh care a stat vreodată pe scaunul mitropoliei Țării Românești. Era de origine georgiană, din localitatea Ude. Părinții săi, Ioan și Maria, l-au botezat Andrei. De tânăr a căzut rob, probabil la turcii care invadau deseori Georgia.

aceea de tipograf. El rămâne, alături de Coresi, cel mai mare tipograf al culturii noastre medievale. A tipărit sau a supraviețuit imprimarea a 64 de cărți. Sunt lucrate de el 38 de volume, celelalte de ucenicii săi. După limbă, 30 sunt în grecește, 24 în românește, una în slavonește, altele în câte două sau trei limbi. Antim are 4 lucrări ale lui, la 10 le-a scris predosloviile, pentru 5 a întocmit versurile, la 6 a scris cuvântul de iertăciune de la sfârșit. Șase cărți sunt traduse de el în grecește; 6 volume au fost tipărite pe cheltuiala sa, 5 cu blagoslovenia sa, iar 10, date de pomană cititorilor.

După cuprins, ele se grupează în: cărți pentru întărirea Ortodoxiei și combaterea calvinismului și a catolicismului, de slujbă bisericească, de îndrumare religioasă și filosofică și cărți populare.

După criteriul nevoilor, cărțile au căutat să răspundă cerințelor launtrice ale neamului românesc și problemelor externe ale țării. Strădaniile domnitorului și ale neobositului mitropolit urmăreau să aducă în cuprinsul graiului și al cugetării românești marile valori ale gândirii timpului, îndeosebi pe cele religioase. Prin ele se deschid larg căile traducerilor, înnoirii culturii și șlefuirii limbii. Prin cărțile românești date la lumină, înzestratul ierarh a pus temeliiile vechii noastre limbi bisericești.

Între anii 1694-1701, pentru meritele sale de tipograf și ieromonah, Antim este mutat la Snagov ca egumen. Înființează o mare tipografie aici, independentă de cea bucureșteană, cu posibilități de imprimare în mai multe limbi.

În 1705 Antim este hirotonit episcop al Râmnicului. Va aduce și tiparnița de la Snagov, „rodul muncii sale”, pentru secțiile greacă și română. Pentru secția arabă, teascul fusese dăruit în 1704 Patriarhului Antiohiei, Atanasie al IV-lea Dabbas, care l-a instalat în orașul Alep, din Siria.

A întărit disciplina în rândul clerului și în mănăstiri, a ridicat nivelul de pregătire a slujitorilor. Deschide în 1705 la Râmnic pentru copii prima „școală de pomană” - adică gratuită. Apoi, ca mitropolit, înființează o a doua la Câmpulung Muscel. Iar la ctitoria sa, mănăstirea „Toți Sfinții” (n.r. - Antim), înființează școală pentru copii și de

pregătire a viitorilor preoți, cu durata de 2 și 4 ani. Înființarea, la vremea sa, a trei școli gratuite pentru copii era o operă unică în învățământul românesc, punându-se bazele învățământului școlar gratuit în Țara Românească.

Este urcat în scaunul mitropolitan în 1708. În multe împrejurări și-a dovedit patriotismul, care avea să-l ducă până la sacrificiul vieții. S-a remarcat prin înfruntarea Patriarhiei Ierusalimului care își dorea ca toate bisericile și mănăstirile din țară să fie subordonate acesteia. Despre apărătorul independenței bisericești a țărilor noastre, N. Iorga va spune: „Niciodată unui patriarh nu i s-a vorbit de un mitropolit român în această formă. Este una din cele mai splendide piese ale rezistenței pe care Biserica noastră a opus-o tuturor încercărilor.”

Carte sa „Didahiile” cuprinde predicile pe care Mitropolitul le-a ținut în timpul păstoriei sale. Este opera cu cea mai înaltă expresie a cuvântului rostit, până la acea dată, din cultura românească, „operă care îl așază printre cei mai mari oratori bisericești ai tuturor timpurilor.” Ierarhul are meritul de a fi întemeietorul oratoriei religioase la ortodocșii români, iar „opera manuscrisă a lui Antim Ivireanul, tipărită destul de târziu, este mai prețioasă decât cea tipărită în vremea lui.” A introdus complet și definitiv limba română în slujbă și, deși străin de neam, a creat o limbă liturgică românească limpede, înțeleasă și folosită până azi.

Apărător energic al drepturilor Bisericii ortodoxe și ale poporului român, cu o atitudine fățiș antiotomană, își va atrage dușmănia primului domn fanariot, Nicolae Mavrocordat, care, în toamna anului 1716, îl înlătură din scaun și-l închide. Patriarhul ecumenic îl va caterisi. Smeritul ierarh este exilat pe viață la mănăstirea „Sfânta Ecaterina” din Sinai. Dar pe drum este ucis de ostașii turci și trupul său aruncat în râul Marița sau Tungea, dincolo de Adrianopol. Abia în 1965, la cererea Bisericii Ortodoxe Române, Patriarhia Ecumenică ridică nedreapta caterisire a Sfântului și-l reabilitează.

În anul 1992 Biserica Ortodoxă Română îl canonizează. Este prăznuit în fiecare an la 27 septembrie. ❀

SFINȚIREA BISERICII ADORMIREA MAICII DOMNULUI – ȘERBAN VODĂ

Acum exact 6 ani, pe data de 24 septembrie 2017, în Duminica Pescuirii minunate și de ziua Sfintei Mucenițe Tecla, cea întocmai cu apostolii, biserica noastră primea veșmântul sfințirii de la însuși Preafericitul Părinte Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, însoțit de un numeros sobor de arhieri, preoți și diaconi. Sărbătoare unică pentru parohia noastră, îndelung așteptată și dorită.

Care este istoria Bisericii Șerban Vodă?

In plin război, în anul 1941, se ridică prima capelă în parohia nou înființată, care s-a amenajat în ateneul școlii. Un an mai târziu, în 1942, credincioșii din Parohia Șerban Vodă ridică o micuță biserică de lemn, pe terenul de azi al bisericii.

În anul 1943 se pune piatra de temelie a unei biserici de zid. Trei ani mai târziu, la 15 august 1946, biserica va fi încredințată cultului, sfințirea provizorie făcându-se de către Părintele Grigore Dragotă. Pe pisania acestui lăcaș citim: „Între anii 1943 și 1964, cu voia și din mila lui Dumnezeu, ziditu-s-a Biserica Șerban Vodă, spre mângâierea și mântuirea multora. Pusă sub ocrotirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, drept hram alegându-se ziua de Adormirea Maicii Domnului, această sfântă biserică s-a ridicat îndeosebi prin munca și strădania Părintelui Dragotă Grigore, pe terenul donat de Atena Valentina Popescu (soție de colonel), cu fonduri lăsate prin testament de către ctitoră, și prin daniile credincioșilor”.

Dar după anul 1989 s-a constatat că biserica rămăsese mult prea mică pentru un cartier atât de populat. Ca să nu mai spunem că libertatea care se dăduse Bisericii aducea

în sfintele lăcașe din ce în ce mai mulți enoriași care participau la slujbe. De aceea, era absolut necesar să se construiască această nouă biserică.

Cum s-a construit noul lăcaș?

Pe 4 octombrie 2001 a fost pusă piatra de temelie a bisericii de către Preasfințitul Episcop-vicar Varsanufie Prahoveanul. Anii care au urmat au însemnat multă muncă, multă jertfă și rugăciune, momente grele, lipsa banilor sau a perspectivei de a rezolva problemele apărute. Au fost ani în care am participat la slujbe în curtea bisericii, sub cerul liber și mai apoi într-o incintă de lemn și folie de plastic. Au fost ani în care am vegheat noapte de noapte biserica, făcând singuri priveghere de toată noaptea. Au fost momente în care am dat cărămizi din mână în mână, am ajutat cum am putut, fizic și profesional, dar de cele mai multe ori cu bani. Cu bănuțul văduvei sau cu sume mai mari. Nu de puține ori bătrânii, care în sfârșit vedeau că se înalță un lăcaș frumos Domnului, au dat aproape ultimii bănuți ce-i strânseseră pentru înmormântarea lor sau unii dintre ei și-au lăsat casele moștenire pentru construirea bisericii. Apoi, știuți și neștiuți, ctitori și binefăcători au dat bani pentru ridicarea lăcașului de cult în general sau pentru anumite lucrări, obiecte sau faze ale lucrărilor.

Numai cei care au construit o casă sau au refăcut-o înțeleg cât este de greu să finalizezi ceea ce ai început. Apar multe dificultăți tehnice, de autorizații, de mână de lucru calificată dar mai ales legate de lipsa banilor. Multiplicați valoarea unei case la cheie de câteva zeci de ori și veți realiza cât de greu este să ridici un asemenea lăcaș! Dar pentru că este Casa Domnului, ajutorul

a venit în primul rând de la Dumnezeu! El a trimis oameni, bani, materiale, a găsit soluții la probleme insurmontabile, i-a întărit pe cei care au avut în responsabilitate această lucrare și ne-a făcut părtași la construirea corabiei lui Dumnezeu.

Aș vrea să nu uitați nicicând, dumneavoastră și copiii dumneavoastră, că am luat parte la o lucrare de taină, sfântă și sfințitoare. Biserica este imaginea sensibilă a Bisericii cerești, este cerul pe pământ, este, în mic, un cosmos organizat liturgic cu o arhitectură specifică și cu orânduială precisă a picturii. Împărăția lui Dumnezeu pe pământ este comunitatea vie a credincioșilor și preoților, care urmează și împlinesc Evanghelia lui Dumnezeu. Biserica este Trupul lui Hristos, iar noi, fiecare, mădularele acestui Trup. Viața liturgică a Bisericii, la care suntem chemați să participăm toți, se dezvoltă în Sfintele Taine prin care ne unim și trăim în Hristos. Sau mai bine zis participăm la unica Taină, Taina lui Hristos.

Când înțelegem acestea sau când trăim în evlavie și dragoste de Dumnezeu, pricepem cât de importantă este ridicarea unei biserici. Și de ce, la sfârșitul anilor '90, cei trei preoți ai Bisericii Șerban Vodă – părintele paroh Alexandru Niculescu și preoții slujitori Alexandru Ristache și Pompiliu Dinu – au făcut legământ înaintea lui Dumnezeu ca, umăr la umăr, să pornească la lucrarea, deloc ușoară, a înnoirii sfântului lăcaș. Spune părintele Dinu: „Fără acest legământ nu s-ar fi putut face nimic. În lupta care ne-a stat înaintea, unii s-au pierdut pe cale, alții au trecut la cele veșnice, dar cei mai vrednici, îmbărbătați de Dumnezeu, plini de Duh Sfânt, au dus lucrarea până la capăt.”

A fost o muncă de echipă, a comunității parohiale și a celor care au ajutat. Dar peste toate, trebuie să înțelegem că Sfântul Duh a adumbrat acest loc încă din momentul primului gând de înnoire a bisericii. Iar Maica Domnului, ocrotitoarea parohiei noastre, a făcut multe și mari minuni de-a lungul timpului. Participând la ridicarea unui sfânt lăcaș de cult, ne pregătim pentru intrarea în veșnicia lui Dumnezeu și lășăm fiilor noștri moștenire de fapte sfinte și mântuitoare. (Maria B.) ❖

SFÂNȚA ÎNTÂIA MUCENIȚĂ ȘI ÎNTOCMAI CU APOSTOLII TECLA

Pe 24 septembrie 2017, în duminica târnosirii bisericii Șerban Vodă, Sfânta Muceniță Tecla, apropiată Sfântului Apostol Pavel, a venit să se alăture acestuia în biserica noastră. Moaștele Sfintei Tecla au venit prin bunăvoința Episcopiei Catolice din Milano, căci în Domul din Milano se află, așezat lângă altar, capul Sfintei Tecla.

În dimineața zilei de 24 septembrie 2017, de praznicul Sfintei, Eliana Petria, o bună creștină, apropiată parohiei noastre, a adus cu mare evlavie o părticică din moaștele primei mucenițe a lui Hristos.

Sfânta Tecla este prima femeie care a pățit pentru credința în Mântuitorul lumii. Născută în primul secol creștin în cetatea Iconiu (azi Konya în Turcia), din părinți păgâni, Tecla a devenit logodnica unui tânăr de neam bun, pe nume Tamir. La doar 18 ani, ea era foarte înțeleaptă și foarte frumoasă.

Ascultând cuvântul despre feciorie al Sf. Apostol Pavel, care prin anul 45, însoțit fiind de Barnaba, propovăduia pe Hristos în Iconiu, în casa lui Onisifor, Tecla a hotărât să trăiască toată viața ei în curăție trupească și să slujească Evangheliei Domnului. Tânăra fecioară a ascultat cuvintele Apostolului Neamurilor trei zile și trei nopți, fără să bea apă, să mănânce sau să doarmă, toată mintea fiindu-i cuprinsă numai de Dumnezeu.

Când Teoclia a aflat că frumoasa ei fiică crede în Hristos, ascultându-l neconținut pe apostol, s-a mâniat pe ea și a făcut orice să o îndepărteze de la crezul creștin: a vorbit cu ea, a bătut-o, a lăsat-o flămândă, dar totul a fost în zadar. Tamir a mers la dregătorul cetății, cerând prinderea și întemnițarea lui Pavel, sub acuzația că era creștin și că o determinase și pe Tecla să urmeze lui Hristos.

Aflând că este în temniță, Tecla pleacă noaptea la el, plătind pe temniceri să-i deschidă ușa la Sf. Apostol Pavel. Mirat de curajul fetei în a-și apăra credința adevărată, Sfântul Pavel sărută capul fetei și o binecuvântează, numind-o mireasa lui Hristos. Dimineață, mama ei observă lipsa fetei de acasă și cu Tamir și cu slugile o caută în tot orașul. Găsind-o la temniță, o scot cu forța și anunță guvernatorul. Sf. Ap. Pavel este adus în fața mulțimii care strigă că acesta

este vrăjitor. Guvernatorul o cheamă și pe Tecla, întrebând-o de ce își respinge logodnicul, dar ea, uitându-se la îndrumătorul ei, tace. Atunci mama ei strigă către judecător s-o ardă în foc, căci ea nu este fiica ei, ci este „ramură uscată și blestemată odraslă”. Tamir insistă la judecător să-l piardă pe Pavel. Dar vina apostolului era doar propovăduirea lui Hristos, așa că Sf. Pavel, Barnaba, Onisifor și fiii săi sunt alungați din cetate.

Mai apoi Tecla este osândită la ardere, după dorința mamei, căci nu se întoarce la Tamir. Se așază singură pe grămada de fân, vreascuri și lemne și, făcând semnul crucii peste aceasta, se pregătește să ardă. Și în timp ce focul ardea de jur-împrejurul ei, nevătămându-o, o ploaie mare cu grindină stinge focul. Judecătorul și mulțimea fug speriați la casele lor, iar Sf. Tecla pleacă să-l caute pe Apostolul Pavel, pe care la urmat până în Antiohia. Dar și aici un tânăr sus-pus din cetate, Alexandru, se îndrăgostește de ea. Refuzat de Sf. Tecla, care nu răspunde dorințelor sale trupești, tânărul dă în vileag faptul că Tecla este creștină, cerând osândirea ei.

O femeie nobilă, Trifena, fiindu-i milă de ea, o ia peste noapte în casa ei. Tânăra este aruncată de două ori în mijlocul fiarelor, dar acestea se adună liniștite în jurul ei,

lingându-i picioarele. Văzând aceasta, poporul strigă: „Mare este Dumnezeu pe Care-L cinstește Tecla!”. Acoperită de Duhul Sfânt, scapă și din alte încercări. „Sunt roabă a Dumnezeului Celui Viu” răspunde ea, iar tortionarii, neputincioși, o lasă să plece. Se duce în casa Trifenei, unde va propovădui cuvântul lui Dumnezeu, învățându-i pe mulți să creadă în Hristos.

Apoi, luând binecuvântare de la Sf. Ap. Pavel, căruia voia să-i urmeze, dar care o oprise, spunând că „nimeni nu merge la război cu mireasa!”, Tecla pleacă la Maloula, oraș situat la 70 km vest de Damasc, în Siria, unde se retrage într-o peșteră.

Pentru credința ei, Dumnezeu îi dă darul vindecării bolnavilor. Ea îi tămăduia pe toți cei care veneau la peștera unde sălășluia. Unii dintre ei primesc credința creștină. Vracii din Maloula, supărați pe ea pentru vindecările făcute, învrăjbesc pe localnici împotriva ei. Atunci Sf. Tecla se roagă lui Dumnezeu și stânca unde sălășluia se despică. Muntele îi devine astfel refugiu, dar și mormânt. Se crede că sfânta avea 90 de ani când s-a întâmplat această minune. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 24 SEPTEMBRIE - 1 OCTOMBRIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 24.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 27.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 29.09	07 ³⁰ -10 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 30.09	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 1.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Acoperământul Maicii Domnului - Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte – Iubirea vrăjmașilor) - Utrenia, Sfânta Liturghie